

Sygn. akt II CSK 89/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku R. R.

przy uczestnictwie A. R., D. X. oraz Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w [...]

o uchylenie ubezwłasnowolnienia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 sierpnia 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 18 października 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawczynie na rzecz D. X. kwotę 120 (sto
dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pełnomocnik wnioskodawczyni R. R. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 października 2012 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że powołana przesłanka została wykazana.

Odwołanie się do przesłanki opisanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepubl.). Wykładnią art. 16 k.c. Sąd Najwyższy zajmował się wielokrotnie, a skarżąca nie wykazała istnienia rozbieżności w jego orzecznictwie w zakresie przez siebie wskazywanym. Skarżąca nie wykazała również, że zaskarżone rozstrzygnięcie pozostaje w sprzeczności z kierunkiem wykładni prezentowanym w judykatach Sądu Najwyższego. Sąd Apelacyjny ustalił, że w chwili orzekania stan zdrowia psychicznego uczestniczki postępowania A. R. wpływał na jej możliwość kierowania swoim postępowaniem i odwołując się do opinii biegłych precyzyjnie wskazał jakimi

sprawami nie jest ona w stanie samodzielnie kierować i w związku z tym potrzebuje pomocy (por. postanowienie SN z 3 czerwca 1974 r., II CR 253/74, niepubl. Oraz wyrok SN z dnia 9 maja 1972 r., II CR 48/72, OSNC 1972, nr 12, poz. 220). Sąd Apelacyjny przeanalizował, tytułem przykładu, w szczególności kwestię zarządu nieruchomością uczestniczki. Fakt, że sprawami tymi zajmuje się kto inny niż uczestniczka, która sama nie byłaby w stanie tego robić świadczy, wbrew przekonaniu strony skarżącej, właśnie o rzeczywistej potrzebie pomocy, nie zaś o jej braku.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek uczestniczki postępowania zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 520 § 2 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.

aw

jw